

קוקים והלצות על חשבון האוהל שהקימו מניה ובייה ובלי "הש��עות" מרובות.

עם שחר "יצאנו את האוהל" קצת קופאים מצינית השעות הקטנות של הלילה. תלשנו במרץ ובזריזות (גם כדי להת-חמס) עד שיבש הטל בשעה תשע בערך ו... הולכים הביתה לנוח.

מקום מנוחה מיוחד ונחמד היה לי. זוחלת הייתי אל מתחת למיטה, משתטחת על אריחיה האדומים, מברייקים וקריאם של הרצפה, ו"בולעת" את הספר שבידי. אהבתי את האפלולית, השקט ובעיקר הפרטיות של ה-מתחת למיטה. אפילו זבוב לא העז לחדר לפינתי זו.

עוקרים לדירה חדשה

עם השינויים שחלו ב"מעמד" המשפחה — לא עוד מורים, אלא מורים וחקלאים — היה צורך גם בשינוי הדירות, החצר ומבנה המשק. קיבלנו, איפוא, דירה גדולה בת חמישה חדרים לצרכי שני ה"סקטורים" ובעיקר — חצר רחבה ידים, רפת גדולה וגם המגרש מאחורי החצר — היה כפול משאר המגרשים; וזאת לאו דווקא בזכות "עיניים יפות" אלא — בשל שכנות למגרשיים של בית הרופא ובית הפיקידות שלא נאקרו למגרשים ומבנה משק.

חלקו העליון הסמוך לחצר היה — ככל המגרשים הצמודים לחרשות — זרוע סלעים ולא ניתן לעיבוד; רק פה ושם בין הסלעים, היו שלשה עצי זית ושבעה עצי תאנה מעזובות של הזורזים בעלי הקרקעות לשעבר.

לגביו דוידי היו עצי התאנה עיסוק נעים ושכרו בצדוו. בקץ, עת הבשילו פירוטיהם, יורדות היותי עם אור היום